

En una conversa animada de restaurant del baix Segrià, davant d'una llauna de caragols salpebrats i un xampú fresc.

–El turisme, entès com a aquesta marxa cap als aeroports plens de gentades anant d'aquí cap a allà cap a ciutats que cada cop s'assemblen més, és una pura indústria.

Ens diu l'amic, mirant de reüll, que ha d'anar cap a Londres la setmana vinent i s'imagina la caterva de gent fent cua a les portes d'embarcament i li agafa febre.

Això no obstant, el meu amic anirà a Londres cinc dies, amb canalla; els pàrquings de l'aeroport de Barcelona estaran a vessar de cotxes i les destinacions més exòtiques tindran viatgers que fan *trekking*.

–La crisi s'ha acabat.

El meu amic voldria una mica de calma: poder fer la migdiada cada dia, estirar-se al llit de la casa en la qual ens refugiem a l'estiu encara que ja hagi sortit el sol, tenir totes les tardes per llegir o per conversar.

–Després passa que al quart dia de fer la migdiada, ja t'avorreixes o la calor no et deixa respirar a les tardes. Llavors, recorda que als viatges, després de les incomoditats notables, pots veure una ciutat meravellosa o viure unes hores extraordinàries.

En veritat, una de les raons que fan que els nostres amics es tornin reticents davant del turisme és la venerable incomoditat dels viatges en avió, més encara si no vius en una gran ciutat com ara Madrid o Barcelona.

És un periple llarguíssim, amb cuades de gent. L'aeroport és un dels pocs llocs on encara la gent fa cua sense impacientar-se. Ho llegia en un llibre de l'artista Pere-

Els viatges en avió

ELS MESOS D'ESTIU AUGMENTA CONSIDERABLEMENT EL TRÀNSIT AERI PERQUÈ MOLTA GENT VIATJA EN AVIÓ DURANT LES VACANCES

jaume: els viatges en avió han canviat la percepció de l'espai. En cert sentit, el turista ha fet petit el món: pot rodar tota l'illa d'Islàndia en 15 dies i la ciutat de París en cinc. D'altra banda, en el segle XX, els joves amb possibles –els que no havien de treballar a l'estiu– anaven a fer una acampada als Pirineus o als Picos d'Europa. Els més atrevits anaven al Mont Blanc. Ara poden anar al Nepal o alguna remota república exsoviètica, amb un posat semblant. Viatjar reclama una bona força física i una notable capacitat de resistència.

Si el viatge és llarg i els diners són curts, no deixa de ser poc confortable encabir-se en un petit seient d'una companyia aèria tota la nit mentre t'aguantes les ganes d'estirar les cames, menges sopars incerts i dorms assegut amb l'antifaç

als ulls fregant-te amb la passatgera veïna que avui s'ha escaigut que era joveneta però podia ser ben gran altrament.

Al dematí et trobes desmaiats i les cues per fer un visat et descollonen. Només és el cansament. Els viatges de turisme redimensionen el confort habitual: quotidianament no has de fer cua per anar al lavabo i pots regirar-te al llit perfectament. Les ciutats on vas tenen un aire desangelat que res tenen a veure amb la glamurosa Europa central.

–No a tothom li agrada viatjar. És penós, feixuc, empipador –diu l'altre amic, burxant el caragol calcinat i sucant-lo a l'allioli.

–Perquè no tothom pren paciència a fer un visat en un país exòtic o esperar un taxi del guia que fatalment avui no arriba a l'hora.

Viatjar cansa, podríem dir.